

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 370/2020-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. júla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Horanským, E. F. Scherera 2, Piešťany, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach uznesením Okresného súdu Skalica č. k. 2 C 159/2014-368 z 19. septembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. decembra 2019 elektronicky doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 17. decembra 2019, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a práva podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) uznesením Okresného súdu Skalica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 C 159/2014-368 z 19. septembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že proti sťažovateľovi ako žalovanej strane sporu bolo na okresnom súde vedené konanie o odporovateľnosť právneho úkonu. Okresný súd žalobe vyhovel a žalobcovi priznal náhradu trov konania. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 9 Co 237/2017-312 z 29. mája 2018 rozhodnutie okresného súdu potvrdil. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ 25. októbra 2018 dovolanie. Okresný súd výzvou z 2. novembra 2018 (doručenou do elektronickej schránky právneho zástupcu sťažovateľa 24. novembra 2018) vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie vo výške 199 € v lehote 10 dní. Keďže k úhrade súdneho poplatku v lehote stanovenej súdom zo strany sťažovateľa nedošlo, okresný súd uznesením č. k. 2 C 159/2014-351 z 11. apríla 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom dovolacie konanie zastavil. V rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia

vysvetlil, že 20. februára 2019 právny zástupca sťažovateľa oznámil okresnému súdu doručenie písomnosti – výzvy, o ktorej sa dozvedel v tento deň nahliadnutím do spisu, a zároveň zaplatil súdny poplatok. Výzva na zaplatenie súdneho poplatku mu údajne nebola doručená, pretože elektronická pošta bola v tom období nespoľahlivá a doručenie výzvy sa v schránke právneho zástupcu sťažovateľa neobjavilo. Okresný súd preto prostredníctvom Národnej agentúry pre sieťové a elektronické služby overil tvrdenia sťažovateľa a zistil, že výzva (resp. všetky prílohy, ktoré boli obsahom správy zasielanej okresným súdom) bola právnomu zástupcovi sťažovateľa doručená 24. novembra 2018. Vzhľadom na takto zistený stav doručovania okresný súd dovolacie konanie zastavil.

3. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podal sťažovateľ sťažnosť spolu s návrhom na odpustenie zmeškania lehoty na zaplatenie súdneho poplatku. Dôvodil tým, že jeho právny zástupca 20. februára 2019 zaplatil súdny poplatok s vysvetlením, že príkaz na úhradu mu nebol doručený pre problémy s elektronickou poštou.

4. Okresný súd napadnutým uznesením návrh sťažovateľa na odpustenie zmeškanej lehoty zamietol a zamietol i sťažnosť proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že sťažovateľ nepreukázal ospravedliteľný dôvod, pre ktorý bol vylúčený z úkonu. Zo súdneho spisu síce okresnému súdu vyplynulo, že právny zástupca sťažovateľa mal problém s elektronickou schránkou už skôr, pri doručovaní rozhodnutia o odvolaní, avšak nepreukázal snahu, resp. reklamáciu činnosti elektronického systému adresovanú napr. poskytovateľovi. Problémy s elektronickou schránkou právny zástupca sťažovateľa v iných konaniach neavizoval a nepredložil dôkaz o tom, že by nefunkčnosť elektronickej schránky riešil s príslušnými prevádzkovateľmi. Poukázal na to, že vyšší súdny úradník obstaral všetky dostupné dôkazy na objasnenie správnosti, resp. vadnosti doručenia potrebných dokladov pre úhradu súdneho poplatku, a až na tomto podklade dospel k rozhodnutiu. Dodal, že v určitých prípadoch by bolo vyvodenie fikcie doručenia príliš tvrdé, a preto zákon dáva súdu možnosť odpustiť zmeškanie lehoty, avšak len z ospravedliteľného dôvodu, ktorý sťažovateľ nepreukázal.

4.1 Nadväzne okresný súd uviedol, že na odpustenie lehoty je potrebné i splnenie podmienky podania návrhu do 15 dní po odpadnutí prekážky a treba s ním spojiť

aj zmeškaný úkon. Sťažovateľ zaplatil súdny poplatok hneď po nahliadnutí do spisu a okresnému súdu to oznámil s tým, že následne bude v stanovenej lehote zaslané aj požadované splnomocnenie na jeho zastupovanie advokátom v dovolacom konaní. Okresný súd sa týmto jeho oznámením zaoberal a vyhodnotil, že ide len o konštatovanie skutočnosti, že právnenému zástupcovi sťažovateľa nebola doručená zásielka. Z formulácie oznámenia, ktorú okresný súd v celom rozsahu odcitoval, vyplynulo, že právny zástupca sťažovateľa vôbec nepočítal s alternatívou, že by malo prísť k zmeškaniu lehoty, ale správval sa, akoby mu začala plynúť nová lehota na zaplatenie súdneho poplatku. Uvedené vyvodil okresný súd aj z faktu, že sťažovateľ nepodal návrh na odpustenie zmeškanej lehoty ani v rámci 15-dňovej lehoty po odpadnutí prekážky. Na tomto podklade okresný súd uzavrel, že nedošlo k splneniu kumulatívnej podmienky v podobe podaného návrhu, a preto žiadosť o odpustenie zmeškanej lehoty zamietol.

5. Proti rozhodnutiu sudcu okresného súdu nasmeroval sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť. Považuje ho za prekvapivé, arbitrárne a nezákonné. Kritizuje postup okresného súdu, ktorým neposúdil oznámenie jeho právneho zástupcu z 20. februára 2019 podľa obsahu ale posúdil ho s poukazom na § 127 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) tak, že nebolo inak perfektné, pričom neuviedol ani nezdôvodnil, v čom vidí „neperfektnosť“ predmetného podania. Obdobne prekvapujúco vníma sťažovateľ i posúdenie nefunkčnosti elektronickej schránky jeho právneho zástupcu pre pretrvávajúce problémy, keď nezohľadnil, že v jeho prípade sa už takýto problém vyskytol v súvislosti s doručovaním rozsudku krajského súdu, ktorý mu bol napokon doručený až na základe reklamácie jeho právneho zástupcu. Z toho vyvodzuje, že v uvedenom konaní boli preukázané problémy s doručovaním do elektronickej schránky, a preto nebolo zo strany sťažovateľa potrebné dané skutočnosti osobitne preukazovať inými dôkazmi. Zároveň vytkol okresnému súdu zmienku o inom s týmto konaním nesúvisiacom konaní, z ktorého vyvodil fungujúce doručovanie do jeho elektronickej schránky, v čom vidí absolútny rozpor s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ako aj jeho ústavnými právami. Sťažovateľ je presvedčený o tom, že napadnuté uznesenie je nedostatočne odôvodnené, dôkazne nepodložené, formalistické, nepreskúmateľné a zároveň arbitrárne, nezákonné a ústavne neakceptovateľné. Okresný súd podľa jeho názoru nielen že

presvedčivo neodôvodnil svoje rozhodnutie, ale nevysvetlil ani ignorovanie príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku, stabilnej judikatúry vnútroštátnych súdov vrátane judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).

6. Na tomto základe sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že napadnutým uznesením okresného súdu boli porušené jeho v záhlaví označené práva, toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd

zistuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11.1. V zmysle citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti posudzuje, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, resp. čl. 37 ods. 3 listiny všetci účastníci sú si v konaní podľa rovní. Podľa čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu všetky osoby sú si pred súdom rovné...

14. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

16. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

17. Podľa § 122 CSP súd odpustí zmeškanie lehoty, ak ju strana, zástupca alebo procesný opatrovník zmeškal z ospravedlniteľného dôvodu a bol preto vylúčený z úkonu, ktorý mu patrí. Návrh treba podať do 15 dní po odpadnutí prekážky a treba s ním spojiť i zmeškaný úkon.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

18. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho v záhlaví označených práv podľa ústavy, listiny, dohovoru a medzinárodného paktu napadnutým uznesením okresného súdu. V rámci predostretej argumentácie sťažovateľ kritizuje odôvodnenie napadnutého uznesenia, hodnotí skutkový stav veci z jeho pohľadu a prezentuje svoj právny názor na aplikáciu relevantnej právnej úpravy (§ 122 CSP). Nestotožňuje sa so záverom okresného súdu, ktorý ním prezentované skutkové okolnosti spočívajúce v problematickom doručovaní prostredníctvom elektronickej schránky nevyhodnotil ako ospravedlniteľný dôvod opodstatňujúci odpustenie zmeškania lehoty pre zaplatenie súdneho poplatku za podané dovolanie. Kritizuje i formalistické vyhodnotenie jeho oznámenia z 20. februára 2019, hoci ho mal okresný súd vnímať cez jeho skutočný obsah.

19. Z takto predostretej argumentácie ústavnému súdu vyplýva, že sťažovateľ dáva do súvisu porušenie svojich práv s dôvodmi napadnutého uznesenia, ktoré považuje za „*nedostatočné, dôkazne nepodložené, formalistické, nepreskúmateľné a zároveň*

arbitrárne, nezákonné a ústavné neakceptovateľné“. Vytýkané vady odôvodnenia sú pritom judikatúrou ústavného súdu, ale aj judikatúrou ESLP (na ktoré sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje) považované za dôvod na vyslovenie porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Charakter námietok sťažovateľa teda možno subsumovať pod potenciálne porušenie týchto ním označených článkov ústavy, listiny a dohovoru. Tvrdenie (resp. vymenovanie) sťažovateľa o porušení práva na rovnosť v konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 37 ods. 3 listiny, a čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu), práva na verejné prerokovanie veci (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny), ako aj práva na účinný opravný prostriedok (čl. 13 dohovoru) považoval ústavný súd vzhľadom na absenciu ich previazanosti na zdôvodnenie tvrdenia o ich porušení iba za súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľa, ktorá sama osebe nepredstavuje dôvod ústavného prieskumu (§ 45 zákona o ústavnom súde).

20. V súvislosti s takto naformulovanými sťažnostnými námietkami ústavný súd uvádza, že arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy.

21. Také nedostatky v prípade sťažovateľa ústavný súd nezistil. K tomuto záveru dospel po tom, čo overil opodstatnenosť námietok vznesených sťažovateľom. V rámci toho posudzoval, či odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem na vec sťažovateľa a s tým spojené možné porušenie jeho označených práv, alebo naopak, či vzhľadom na odôvodnenie a právne závery okresného súdu v ňom uvedené je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

22. V prípade sťažovateľa bolo relevantným ustanovenie § 122 CSP upravujúce podmienky, za súčasného splnenia ktorých môže súd odpustiť zmeškanú zákonnú lehotu. Zmyslom tohto ustanovenia je ochrana práv strany sporu. Zároveň ide o mimoriadny úkon, pretože odpustením zmeškania lehoty sa narušuje právna istota sporových strán, ktorých sa rozhodnutie týka. Posúdenie ospravedlniteľnosti dôvodu, pre ktorý strana, zástupca alebo procesný opatrovník zmeškal zákonnú lehotu, je plne v dispozícii všeobecného súdu a dôvod sa vždy posudzuje podľa okolností konkrétneho prípadu. Právna úprava inštruje, že návrh na odpustenie zmeškania lehoty je potrebné podať zároveň so zmeškaným úkonom v lehote pätnástich dní po odpadnutí prekážky a je v ňom potrebné uviesť okrem dôvodu zmeškania lehoty aj skutočnosti, z ktorých vyplýva, že je podaný v uvedenej pätnásťdňovej lehote. V prípade absencie týchto náležitostí súd návrhu na odpustenie zmeškania lehoty nevyhoví.

23. Okresný súd vo svojom rozhodnutí sťažovateľovi ozrejmil, že na odpustenie zmeškania lehoty je v zmysle citovaného ustanovenia potrebné kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to existencia ospravedlniteľného dôvodu a návrh na odpustenie zmeškanej lehoty podaný v zákonom ustanovenej lehote. Vo veci sťažovateľa však ani jednu z týchto podmienok nepovažoval za splnenú. Svoj záver o neexistencii ospravedlniteľného dôvodu okresný súd oprel o preukázané zistenie, že výzva na zaplatenie súdneho poplatku bola právnomu zástupcovi riadne doručená elektronickými prostriedkami, ktoré overil prostredníctvom Národnej agentúry pre sieťové a elektronické služby. Pomyselná reklamácia doručenia výzvy sa teda ukázala ako neopodstatnená. Sťažovateľ tieto zistenia žiadnym spôsobom nevyvrátil, v rámci argumentácie poukázal len na to, že raz už nedoručenie zásielky úspešne reklamoval. Okresný súd však preveril, že v iných konaniach právny zástupca sťažovateľa problémy s elektronickou schránkou neavizoval a jej nefunkčnosť po prvej úspešnej reklamácií s príslušnými prevádzkovateľmi neriešil. Ústavnému súdu z jeho pozície neprislúcha skúmať funkčnosť alebo nefunkčnosť elektronickej schránky právneho zástupcu sťažovateľa a ani prehodnocovať závery overené okresným súdom cez Národnú agentúru pre sieťové a elektronické služby.

23.1 Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich

do právomoci všeobecných súdov (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), neprislúcha mu hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa, ako už bolo uvedené, obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

24. Okrem toho (resp. aj keby došlo k uznaniu tohto dôvodu ako ospravedliteľného) okresnému súdu chýbalo pre rozhodnutie v prospech pozitívneho záveru pre sťažovateľa i splnenie druhej podmienky, a to podanie návrhu na odpustenie zmeškanej lehoty do 15 dní po odpadnutí prekážky. Sťažovateľ síce súdny poplatok za dovolanie zaplatil v deň nahliadnutia do spisu (20. februára 2019), t. j. v deň keď sa údajne prvýkrát dozvedel o zasielaní výzvy. O odpustenie zmeškanej lehoty však požiadal až v sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka doručenej okresnému súdu 13. mája 2019, teda oneskorene. Sťažovateľ namietal, že okresný súd mal vyhodnotiť už jeho oznámenie (doručené mu 20. februára 2019) podľa jeho obsahu ako žiadosť o odpustenie zmeškanej lehoty. Okresnému súdu však z obsahu oznámenia vôbec nevyplynulo, že by sťažovateľ počítal s tým, že by malo dôjsť k zmeškaniu lehoty, ale sa domnieval, že týmto dňom mu začala plynúť lehota nová, a teda nepožiadal okresný súd návrhom o jej odpustenie. Preto s poukazom na § 124 ods. 1 CSP vyhodnotil vnútornú skladbu zvolenej argumentácie a použitých výrazových prostriedkov v jeho podaní ako konštatovanie skutočnosti, že mu nebola doručená zásielka.

25. Ak sťažovateľ namietal, že okresný súd posudzoval jeho oznámenie prísne formálne, pritom z jeho obsahu vyplynulo, že nemohol uhradiť súdny poplatok, keďže mu výzva nebola doručená, v čom možno identifikovať žiadosť o odpustenie zmeškanej lehoty, okresný súd videl namietanú „neperfektnosť“ právneho úkonu v zmysle § 127 ods. 1 CSP

v absencii uvedenia toho, čo oznámením právny zástupca sťažovateľa sledoval. Porovnajúc iné podania právneho zástupcu sťažovateľa, prihliadal i na to, že právny zástupca dokáže svoje podania formulovať a nazvať ich tak, aby odrážali skutočný zámer a vôľu žalovaného. Ústavný súd nespochybňuje tvrdenie sťažovateľa, že vo všeobecnosti je potrebné úkon posudzovať podľa jeho obsahu, čo napokon vyplýva priamo z procesných predpisov (napr. § 124 ods. CSP či § 39 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Na druhej strane je však nutné akcentovať zmysel inštitútu odpustenia zmeškanej lehoty, kde je vzhľadom na zásah do právnej istoty strán sporu nevyhnutný prísne perfektný dispozitívny úkon strany žiadajúcej o pripustenie tohto mimoriadneho zásahu. V tejto súvislosti sa žiada už iba doplniť, že nič nebránilo právnomu zástupcovi sťažovateľa včas požiadať o odpustenie zmeškanej lehoty – bolo to v jeho možnostiach a schopnostiach, nebránila tomu žiadna vyššia moc, a ako advokát chrániaci a presadzujúci záujmy klienta takéto podanie vzhľadom na okolnosti veci vykonať mohol a mal [čl. 11 ods. 3 CSP, § 18 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov].

26. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že okresný súd sťažovateľovi primeraným spôsobom vysvetlil podstatu právnej úpravy aplikovanej v jeho veci. Bolo len na úvahe súdu, akým spôsobom vyhodnotí stranou uvádzané skutočnosti potenciálne zakladajúce ospravedlniteľný dôvod na odpustenie zmeškanej lehoty, pričom úvaha okresného súdu vyplývajúca z napadnutého uznesenia rešpektovala zákonné limity a bola v ňom náležite odôvodnená. Ústavný súd teda nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia okresného súdu nadväzujúceho na rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti.

27. Pretože v danom prípade okresný súd pri svojom rozhodovaní nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a svoje závery dostatočným spôsobom odôvodnil, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľom uplatnené námietky sú zjavne neopodstatnené, teda nesignalizujú existenciu príčinnej súvislosti s možným porušením jeho práv podľa ústavy, listiny, dohovoru a medzinárodného paktu. Z uvedených

dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

28. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu